

РЕШЕНИЕ

№ 36151

гр. София, 18.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в
публично заседание на 08.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9372** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от Т. М. Н. от [населено място], чрез адв. А., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-003670/17.07.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР.
Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена при неспазване на установената форма, в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, както и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2-5 АПК. Твърди се, че водачът на процесното МПС не е бил уведомен от страна на Гаранционния фонд. Наред с това се отбелязва, че ПАМ е наложена и в противоречие с ТП № 2 от 05.04.2023 г. по т.д. № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС. По подробни съображения изложени в жалбата се претендира отмяна на оспорената ЗППАМ.
В съдебно заседание, оспорващия, не се явява и не представлява. Постъпила е молба от адв. А., в която заявява, че поради служебна ангажираност не може да се яви в с.з., но не възразява да се даде ход на делото, моли жалбата да бъде уважена. Претендира разноси по представен списък.
Ответникът – М. Т. Т.-полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР, чрез юрк. П., моли за отхвърляне на жалбата, тъй като заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, надлежно е мотивирана и следва да бъде оставена в сила. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, прави възражение за прекомерност по отношение на адвокатския хонорар заплатен от оспорващия.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по

жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед от 17.07.2026 г. на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“), подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС № [ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: „съставен АУАН серия GA № 5415308/14.07.2026 г. против Т. Н., който на 30.06.2026 г., около 16:07 часа, в [населено място] по [улица]с посока на движение към [улица]пред блок 7 управлява т.а. М. В. 111 ЦДИ с рег. [рег.номер на МПС] лична собственост. При извършената проверка е установено, че водачът управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 30.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд. За извършеното административно нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание „лишаване от право да управлява МПС по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.“

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5415308/14.07.2026 г.

По делото е представена полица „Гражданска отговорност“ /л. 26/ на автомобилистите със застраховател Т. М. Н. за МПС рег. [рег.номер на МПС] е видно, че тя е със срок на договора от 17:52 ч. на 14.07.2026 г. до 23:59 ч. на 13.07.2027 г.

От представената справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 30.06.2026 г. 04:02 часа, като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано следното: „432/05.06.2026 г. /уведом. на 01.06.2026 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“/.

По преписката липсват доказателства за уведомяване на Т. Н. за прекратяване на регистрацията.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-735 от 22.01.2026 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на

административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция на посоченото неправомерно поведение.

В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът Т. Н. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация от 30.06.2026 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционния фонд.

С издадения срещу жалбоподателя АУАН е констатирано извършено нарушение по чл. чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по републиканската пътна мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Спецификата на случая изисква анализиране на нормативната основа, установяваща правната рамка на прекратяване на регистрация на МПС при липса на валидно сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 143, ал. 10 от ЗДП, служебно се прекратява регистрацията на МПС, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането

(КЗ). Такава е редакцията с последното изменение с ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., с което се заличи изискването за уведомяване на собственика на превозното средство при прекратяване на регистрацията.

Уведомлението по чл. 574, ал. 11 от КЗ е автоматично генерирано от информационния център на Гаранционния фонд (глава 53 от КЗ) съобщение, с което органът по ал. 1, т. 1 (компетентният орган по регистрацията на превозните средства в РБ) бива уведомен да прекрати регистрацията на превозното средство. Уведомлението обаче се изпраща до компетентните органи, когато в срока по ал. 10 не са били представени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Според чл. 574, ал. 10 от КЗ, информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

По делото липсват доказателства за изпратено от Гаранционния фонд до собственика Т. Н. уведомление и че от датата на получаването му до изпращане на уведомлението до МВР е изтекъл 14-дневният срок, в който собственикът е имал право да представи доказателства за наличието на сключен и действащ застрахователен договор. Ако собственикът бездейства в указания от закона срок (който трябва и да е посочен в уведомлението), то след изтичането му изпращане на уведомлението на компетентния орган би било изцяло съобразено със закона.

Вярно е, че от текста на чл. 143, ал. 10 от ЗДП отпадна изискването за уведомяване на собственика за прекратяване на регистрацията, което до датата на изменението се изискваше да бъде изпратено от компетентния по регистрация орган, но това задължение продължава да съществува в Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Загл. изм. и доп. - ДВ, бр. 105 от 2002 г., изм., бр. 67 от 2012 г., бр. 20 от 2018 г.), която в чл. 18б, ал. 2 разпорежда изпращане на уведомление до посочения в регистъра собственик в случай на служебно прекратяване на регистрация. В разглеждания случай е мислимо да се приеме, че разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. не следва да бъде прилагана на основание чл. 15, ал. 3 от Закона за нормативните актове, тъй като противоречи на нормативен акт от по – висока степен.

В този случай обаче се поставя въпросът откога собственикът е бил в обективна възможност да узнае за прекратяване на регистрация, доколкото за фактическото прекратяване не се издава изричен акт, а изпратената от Гаранционен фонд информация по реда на чл. 24 от Наредба № 54 от 30.12.2016 г. за регистрите на Гаранционния фонд за обмена и защитата на информацията и за издаването и отчитането на задължителните застраховки по чл. 461, т. 1 и т. 2 от Кодекса за застраховането се обработва изцяло автоматично и системата на сектор "Пътна полиция" дерегетира автомобила по реда на чл. 18б, ал. 1, т. 8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г.

Правната регламентация, дори и след изменението ѝ от 2025 г., налага съобразяване със задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени с Тълкувателно постановление № 2 от 05.04.2023 г. по тълкувателно дело № 3/2022 г. на ОСС на НК на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, според което при неуведомяване на собственика за служебно прекратената регистрация, той не би могъл да съобщи този факт и на всяко лице, на което е предоставил управлението на автомобила. Р. на МПС с прекратена регистрация не е общодостъпен, поради което трето лице, което поема управлението на МПС, е в обективна

невъзможност да разбере статуса на МПС. Вярно е, че по регистрационния номер на МПС може да се направи справка дали за конкретното МПС и към конкретен момент има действаща задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, но липсата на такава не води до автоматичния извод, че МПС е с прекратена регистрация, още повече управлението на МПС без задължителна застраховка "Гражданска отговорност" е отделно основание за налагане на ПАМ – чл. 171, ал. 1, т. 1, б. "е" от ЗДвП.

Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл. 574, ал. 10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" (гг) от ЗДвП. В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не са били събрани и не са налични. Това, освен че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателя, като водач на МПС, не е осъществила вмененото в оспорената заповед нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДП, поради което наложената ПАМ е незаконосъобразна, тъй като се явява лишена от основание.

Независимо от изложеното съдът приема, че ПАМ е издадена и в несъответствие с целта на закона. Видно от приложените по делото доказателства и по-конкретно полица „Гражданска отговорност" на автомобилистите със застраховащ Т. М. Н. за МПС рег. [рег.номер на МПС] е видно, че тя е със срок на договора от 17:52 ч. на 14.07.2026 г. до 23:59 ч. на 13.07.2027 г., т.е. към датата на налагане на ПАМ – 17.07.2026 г. процесното ППС е разполагало с валидно сключена гражданска отговорност, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

По разноските: При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски, които са пренедирани в размер на 615 евро адвокатско възнаграждение /платено в брой/ и държавна такса – 5,11 евро. Основателно е възражението на ответника за прекомерност на заплатения от лицето хонорар. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, приключило е в едно съдебно заседание със събиране на материалите по административната преписка, без явяване на процесуалния представител, поради което възнаграждение за адвокат в

размер над 511 евро до претендираното от 615 евро се явява неоправдано завишено. С оглед на това и в съответствие с практиката на СЕС (решение на СЕС по дело С-438/22) размерът на адвокатския хонорар следва да бъде редуциран до 511 евро. Този размер се явява справедлив и обоснован, в резултат на което общата дължима сума за разноси на жалбоподателя се равнява на 516,11 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003670/17.07.2026 г., издадена от М. Т. Т. – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на Т. М. Н., ЕГН – [ЕГН], е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“), подб. „г“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати в полза на Т. М. Н., ЕГН – [ЕГН], разноси по делото в размер на 516,11 евро /петстотин и шестнадесет евро и единадесет евроцента/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: